

Fortsættelse af første Behandling af:

Forslag til Finanslov for Finansaaret fra
1. April 1907 til 31. Marts 1908.

Mødet hævet Kl. 9⁵⁵.

17de Møde.

Onsdag den 24. Oktober, Kl. 1.

Formanden: Fra Forsvarsministeren er ved Skrivelse af 23. ds. modtaget Meddelelse om, hvad der er foretaget i Anledning af et i Rigsdagssamlingen 1905—06 henvist Andragende. Skrivelsen vil blive optagen i Tillæg B.

Ved Folketingsmanden for Ribe Amts 1ste Valgkreds (S. Sørensen) er modtaget et Andragende fra 23 Landboforeninger i Ribe, Ringkøbing og Thisted Amter angaaende den forestaaende Udvidelse af Esbjerg Havn.

Andragendet vil til sin Tid blive tilstillet det Udvalg, der kommer til at behandle Finanslovforslaget.

Den eneste Sag paa Dagsordenen var:

Fortsættelse af første Behandling af Forslag til Finanslov for Finansaaret fra 1. April 1907 til 31. Marts 1908.

Forhandlingerne genoptoges.

Fraenkøl: Inden jeg kommer ind paa mit egentlige Emne i Dag, er der et Par Bemærkninger, jeg vil tillade mig at gøre overfor enkelte af de Herrer Ministre. Jeg kan her fatte mig i stor Korthed.

Den ene Bemærkning angaar den højtærede Justitsminister, og en Side af den vender ind imod lokale Forhold. I min Valgkreds findes en Strafanstalt, og Fængselsbetjentene der have visse Ønsker med

Hensyn til deres Pensionsforhold og Lønforhold. Om Pensionen er der det at bemærke, at den ikke gives i Henhold til nogen Pensionslov, men i hvert enkelt Tilfælde bevilges der en Pension eller „Understøttelse“, som det med et lidt uheldigt Udtryk hedder. Naar en ved Anstalten ansat Betjent føler, at han ikke kan gøre Tjeneste mere, og det f. Eks. sker om Foraaet eller Sommeren, kan han ikke faa denne Efterløn bevilget før til det kommende Aars 1. April, men i den Tid, der gaar, fra han har taget sin Afsked, til han en Gang faar denne Efterløn, skal han jo ogsaa leve. Og han hjælpes ikke ud over Forholdet derved, at Efterlønnen bliver bevilget fra den Tid, da han er traadt ud af Tjenesten, for han har den ikke i de Maaneder, der gaa. Enhver, der kender til smaa Forhold, ved, hvad det vil sige at staa pludselig paa Gaden og være ude af Stand til at kunne ernære sig.

Der har været et Tilfælde ved Horsens Strafanstalt, som forekommer mig i særlig Grad at pege paa det uheldige i dette Forhold. Det var en Mand, der var 69 Aar gammel, en ualmindelig rask, rørig og flink Betjent. Han blev syg et Aar i Maj Maaned. Nu er der den Bestemmelse, at en saadan Betjent kan være syg i 3 Maaneder og faa sin Løn, men saa kan han ikke faa Løn mere. Den paagældende vedblev imidlertid at være syg, efter at de 3 Maaneder vare gaaede, og den humane foresatte, han havde, som gerne vilde hjælpe ham ud over Kalamiteten, sagde da til ham: Kan De ikke gøre Tjeneste blot i nogle Dage igen, saa ville vi atter kunne lønne Dem i 3 Maaneder, og saa maa vi se at faa Forholdet endelig ordnet. Det prøvede han saa paa. Han gjorde paa ny Tjeneste, men uagtet der skete alt for at lette ham denne Tjeneste — han blev f. Eks. kørt til og fra Fængselet —, viste det sig allerede efter 3 Dages Forløb, at han var ude af Stand til at gaa videre. Det var en Underlivssygdom, der havde ramt ham saaledes, at han var bleven en gammel Mand. Efter 3 Dages Forløb maatte han gaa i Seng, og i Løbet af 8 Dage døde han. Jeg tør selvfølgelig ikke sige, at Manden havde levet, hvis han havde kunnet træde ud af Tjenesten og straks modtage sin Pension, men Tilfældet maa i alt Fald vække Opmærksomhed for det uheldige i det bestaaende Forhold. Den højtærede Justitsminister, hvis humane Syn paa disse Forhold har faaet Udtryk ved anden Lejlighed, tillader jeg mig at anmode om at have sin Opmærksomhed henvendt paa dette Pen-